

[Jørgen Jørgensen.]

betænkeligt, og jo mere man studerer det, des flere Problemer opstaar der for en Lægmand. Paa den anden Side er det klart, at en Stabilisering af Renteniveauet ogsaa er af meget stor Betydning i et Land som vort. Vort hele Kreditsystem med vore Andelskreditforeninger med solidarisk Ansvar hviler netop paa et nogenlunde fast Renteniveau; vore store Forsikringsselskaber, Sparekasser og andre Kreditinstitutioner placerer deres Indskudsmidler i Obligationer, der bygger paa et nogenlunde fast Kredit- og Rentesystem. Derfor forstaar jeg saa udmærket, at man navnlig tager Sigte paa dette.

Men naar man gaar Lovforslaget igennem, støder man paa Problem efter Problem. Nu fik man dog ændret, og det er jeg fuldkommen enig i, Bestemmelsen om de saakaldte Familieaktieselskaber; dette er for saa vidt efter min Opfattelse et meget daarligt Udtryk, for det er jo den store Del af Aktieselskaberne her i Landet, der kommer ind under dette Begreb, og man kan være enig eller uenig med Hensyn til, om man bør have den Form for Erhvervsdrift, at der inden for en Familie eller en anden mindre Kreds dannes et Aktieselskab, men vi har altsaa den Form. Jeg anerkender, som sagt, Værdien af Ændringen af, at for Selskaber med under 10 Aktionærer faar man en Favør i visse Tilfælde, som jeg i øvrigt ikke skal fordybe mig i. Men det former sig mange Gange paa den Maade, at det er rent tilfældigt, hvem der kommer ind under 10-Aktionær Bestemmelsen, og hvem der ikke gør det i i og for sig ganske ligestillede Selskaber; det er et Problem. Det er ogsaa et Problem, hvad Aktierne i disse Familieaktieselskaber er værd. De er sikkert 4—5 Gange saa meget værd for den Mand, der har Majoriteten, som for de andre. Han kan gøre med dem, hvad han vil; han kan gøre dem faktisk værdiløse, han kan gøre dem værdifulde, men Aktiekursen maa efter Sagens Natur være den samme for begge Kategorier af Aktionærer. Det maa man finde sig i under normale Beskatningsformer og ogsaa her, for der er ikke nogen anden Vej, men jeg nævner det som et af de mange Problemer, der er.

Tager man Ejendomsskyldvurderingen for Landbrugsejendomme, er det ogsaa et meget stort Problem, om det er rigtigt netop paa et Tidspunkt, hvor Landejendomspriserne utvivlsomt ligger i Spidsen — eller laa i Spidsen, for de er allerede faldet siden den Vurdering, der sidst fandt Sted —, at gøre denne Vurdering til Grundlag. Jeg

ved udmærket, at man kan sige, at naar Obligationer o. s. v. stiger, maa man have tilsvarende Regler her, men paa den anden Side kan Ejendomme jo ikke realiseres paa samme Maade, som man realiserer Obligationer; det vilde være ganske utænkeligt.

Man maa altsaa overvinde sine Betæneligheder, og jeg skal kun sige, at der skal en modig Finansminister til — men det er vi altsaa saa heldige at have — at stille Administrationen over for den Kæmpeopgave, som det maa være at komme Retfærdigheden saa nær, som det er menneskeligt muligt, og navnlig paa et Tidspunkt, hvor man daglig har det Indtryk — og det faar jeg i alt Fald som Rigsdagsmand og ogsaa paa anden Maade —, at man ude i Landet beder om at faa ekspederet Sagerne i Henhold til 23. Juli-Loven og om at faa klaret andre Besværligheder, og hvor man Gang paa Gang maa sige til Folk: Ja, i Løbet af et Par Aar eller saa vil det nok lykkes. Men der er ikke noget at gøre ved det, den højtærede Finansminister tager Ansvaret, og vi andre maa haabe paa, at Administrationen kan absorbere ogsaa den Belastning.

Det, der gør det saa svært, er naturligvis Bestemmelsen om Formuestigningsafgiften. Havde man taget en ganske almindelig ekstraordinær, høj Formueafgift af en eller anden Størrelse, saa var Ordningen mulig at administrere, og saa kunde man altid diskutere, om den var rigtig eller ikke. Men Forholdene ligger rent politisk saadan, at Folket kræver en Formuestigningsafgift. Det er noget, der er gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, at det vil man have, og saa maa man finde sig i at tage de Ulemper med, som en saadan Stigningsafgift medfører, og de vil for mange Mennesker blive meget, meget store og ogsaa blive meget store for mange af de Arbejdere, der i visse Virksomheder vil komme til at mærke Chefens Illikviditet, naar det gælder Udvidelser og meget, meget andet. Vi havde jo vel alle haabet, at man, efter at man havde taget Værnemagerpengene, skulde have klaret dette Problem, men det har man altsaa ikke, og derfor stilles vi nu over for dette Lovforslag. At der er en Masse Mennesker, som er født paa et uheldigt Tidspunkt og derfor rammes paa et Tidspunkt, hvor de skulde konsolidere sig for at kunne hjælpe deres Børn i Vej, er ogsaa et Problem, jeg blot skal strejfe.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge Debatten om denne Sag; i Realiteten er den jo afgjort. Saaledes som det ærede Medlem Hr. Stensballe sagde, er det et af de Forslag, som vi